

Otthonunk az Egyház

Péceli Római Katolikus Egyházközség

1/12/2014

Elektronikus változat IX/2

PROGRAMOK

CSATLAKOZZATOK A TÁRSULATHOZ

írta: Rózsafüzér Társulat

A Egy kéréssel szeretnénk felétek fordulni. Az elmúlt évek során többen is elmentek közülünk az örök hazába, s így megfogyatkoztunk a rózsafüzér imalánc egységében.

Ha valaki úgy érzi, hogy napi egy tized rózsafüzért szívesen elmondana és ezáltal csatlakozna hozzánk az egység érdekében, azt szeretettel várjuk és megköszönjük. Minden hónap elsőpéntekén élő és meghalt rózsafüzér tagokért szól a szentmise ami a legszentebb ima és a legnagyobb kegyelem számunkra. Fontoljátok meg kedves testvérek e kérésünket, mert Egyházunk olyan lesz amilyenné mi tesszük imáinkkal hozzáállásunkkal - szeretetünkkel.

Jelentkezési szándékot lehet jelezni személyesen, vagy az újságos asztalon lévő dobozba bedobott cédulán keresztül, amire kérnénk szépen felírni a nevet és a telefonszámot. Reméljük, hogy így kitudjuk tölteni a hiányzó szemeket és rózsafüzér láncunk ismét kerek egész lehet.

Kezdődik az évközi idő

Plébánia száma:

28/610-282

Honlapunk:

<http://www.pecel.vaciegyszegye.hu/>

Címünk:

plebania.hirlevel@gmail.com

Szerkesztők!

ÉBRESSZÜK FEL A KERESZTSÉG EMLÉKÉT!

Írta: Ferenc pápa – Forrás Magyar Kurír

Az év első általános kihallgatásán, január 8-án, szerdán délelőtt a Szent Péter téren Ferenc pápa bejelentette, hogy a szentségekről kezd új katekézis-ciklust.

„Egy szerencsés egybeesés folytán éppen vasárnap lesz Urunk megkeresztelkedésének ünnepe” – kezdte beszédét a pápa, majd hangsúlyozta: A keresztség az a szentség, amelyen hitünk alapul, és amely élő tagként beolt bennünket Krisztus testébe és egyházába. Az Eucharisziával és a bér-málással együtt a keresztény beavatás szentségeit alkotja. A keresztény beavatás, mint egyetlen, nagy szentségi esemény, az Úrhoz tesz hasonlóvá bennünket; jelenlétének és szeretetének élő je-leivé válunk.

Felmerülhet azonban a kérdés: valóban szükség van-e a keresztségre ahhoz, hogy keresztényként éljünk és kövessük Jézust? Végül is nem egy egyszerű rítusról, az egyház formális aktusáról van szó, hogy nevet adjunk az újszülött kisfiúnak és kislánynak? A pápa a kérdésre Pál apostol sorai-val válaszolt, idézve a Rómaiakhoz írt levélből: „(Vagy) nem tudjátok, hogy mindnyájan, akik megkeresztelkedtünk Jézus Krisztusra, halálára keresztelkedtünk meg? A keresztség által ugya-nis vele együtt a halálba temetkeztünk, hogy amint Krisztus az Atya dicsősége által föltámadt ha-lálából, úgy mi is új életet éljünk” (Róm 6,3-4). Tehát nem formaságról van szó! Egy olyan csele-keket, amely létünket alapjaiban érinti meg.

Nem ugyanaz: egy megkeresztelt vagy egy meg nem keresztelt gyermek – nem ugyanaz. Nem ugyanaz egy megkeresztelt személy és egy meg nem keresztelt személy – ismételte nyomatéko-san Ferenc pápa. Mi, a keresztséggel alámerülünk az életnek abba a kimeríthetetlen forrásába, amely Jézus halála, az egész történelem legnagyobb szeretet-aktusa; ennek a szeretetnek köszön-hetően élhetünk egy új életet. Többé már nem vagyunk kiszolgáltatva a rossznak, a bűnnek és a halálnak, hanem szeretetközösségben vagyunk Istennel és testvéreinkkel.

Sokan közülünk egyáltalán nem emlékeznek ennek a szentségnek a kiszolgáltatására, és ez nyil-vánvaló, ha nem sokkal születésünk után kereszteltek meg bennünket. De már feltettem kétszer vagy háromszor ezt a kérdést, itt a téren: emelje fel a kezét az, aki tudja megkeresztelésének dá-tumát. Ki tudja? Kevesen. De fontos, hogy tudjuk, melyik volt az a nap, amikor alámerültünk Jé-zus üdvösségfolyamába. És engedjétek meg, hogy egy tanácsot adjak nektek. Nem is tanácsot, inkább egy házi feladatot. Ma otthon keressétek meg, kérdezzétek meg megkeresztelkedésetek időpontját és úgy jól fogjátok tudni, hogy melyik volt keresztségetek szép napja. Jól van, mert boldog nap volt, amikor a keresztségben részesültünk. Ha nem ismerjük időpontját, fennáll an-nak a kockázata, hogy elveszítjük emlékezetét annak, amit az Úr vitt végbe bennünk, elveszítjük

a kapott ajándék emlékezetét. Végül pusztán úgy tekintjük, mint a múlt egy eseményét, amely nem is a mi akaratunkból, hanem szüleinkéből történt, és amelynek semmi hatása nincs a jelenre.

Fel kell élesztenünk keresztségünk emlékezetét – ismételte Ferenc pápa. Arra kaptunk meghívást, hogy minden nap megéljük keresztségünket, mint létünk jelenlegi valóságát. Ha sikerül Jézust követnünk és az egyházban maradnunk, korlátainkkal, törekenységünkkel és bűneinkkel, akkor ez éppen annak a szentségnek a révén lehetséges, amelynek köszönhetően új teremtménnyé váltunk és Krisztust öltöttük magunkra. A keresztség erejében szabadultunk meg ugyanis az eredeti bűntől, lettünk beoltva Jézusnak az Atyaistennel való kapcsolatába; ezáltal vagyunk új reménység hordozói, mert a keresztség adja nekünk ezt az új reményt: a reményt, hogy egész életünkben az üdvösség útján járunk. Senki és semmi nem olthatja ki ezt a reményt, mert a remény nem csal meg. Emlékezzetek rá: ez igaz. Az Úrba vetett reménység soha nem csal meg. A keresztségnek köszönhetően vagyunk képesek arra, hogy megbocsássunk, hogy szeressük azt is, aki megsért minket és rosszat tesz nekünk; a keresztség révén ismerhetjük fel a legutolsókban és a szegényekben az Úr arcát, aki meglátogat minket és mellettünk áll. A keresztség segít bennünket abban, hogy felismerjük Jézus arcát a rászorulóknak, a szenvedőkben, testvérünkben.

Végül Ferenc pápa egy harmadik fontos szempontra mutatott rá. Feltette a kérdést: megkeresztelheti-e valaki saját magát? Az emberek kórusban „nem”-et kiáltottak. Nem hallom – mondta a pápa. Az emberek még erősebben kiáltották: nem! Biztosak vagytok benne? – folytatódott Ferenc pápa és az általános kihallgatáson résztvevő hívek párbeszéde. Senki sem keresztelheti meg saját magát! Senki! Kérhetjük, kívánhatjuk, de mindig szükségünk van valakire, aki kiszolgáltatja nekünk ezt a szentséget az Úr nevében. Mert a keresztség olyan ajándék, amelyet a testvéri osztozás összefüggésében kapunk. A történelemben mindig valaki megkeresztel egy másik személyt, és ez láncszerűen tovább folytatódik. Ez a kegyelem láncolata. De nem keresztelhetem meg saját magamat, kérem kell mástól a keresztséget. A testvériség aktusa, az egyházhoz való tartozás aktusa. A keresztség szentségének kiszolgáltatásában felismerhetjük az egyház leghitelesebb vonásait. Az egyház, mint egy anya folyamatosan Krisztusban új gyermekeket hoz a világra, a Szentlélek termékenységében.

Kérjük tehát szívből az Urat, hogy egyre jobban megtapasztalhassuk mindennapi életünkben a kegyelmet, amit a keresztségben kaptunk. Akik találkoznak velünk, testvéreink, Isten valódi gyermekeivel találkozhassanak, Jézus Krisztus valódi fivéreivel és nővéreivel, az egyház valódi tagjaival. És ne feledjétek el a mai házi feladatot, ami az volt, hogy megkeresitek, megkérdezitek keresztségetek időpontját. Mint ahogy tudjuk születésnapunkat, úgy kell ismernünk keresztségünk napját is, mert az egy ünnepnap.

Köszönöm szépen – fejezte be az év első általános kihallgatásán katekézisének Ferenc pápa.

A SZENTMISE SZÁNDEKAI

január 13-tól, január 19-ig

Nap	Idő	Szándék
Hétfő	8 ⁰⁰	élő Imre, György és Norbert
Kedd	8 ⁰⁰	†
Csütörtök	8 ⁰⁰	† Édesanya
Péntek	8 ⁰⁰	Beteg pap testvérünk gyógyulásáért
Szombat	17 ³⁰	Rigó család † és élő tagjai és † Gyula
Évközi II. vasárnap	8 ³⁰	† Sárospataki Antal és a Sülyi család élő és † tagjai
	10 ⁰⁰	† Nagy István Péter és élő és † családtagok

KÖZÉRDEKŰ INFORMÁCIÓK:

- Január 1. Újév napja parancsolt ünnep. Reggel 9 órakor és este 17.30-kor lesznek szentmisék.
- Január 6. hétfő Vízkereszt napja szintén parancsolt ünnep. Reggel 9 órakor és este 17.30-kor lesznek szentmisék.

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.
Felelős kiadó: Burger Ferenc • Szerkesztőbizottság: Burger Ferenc, Varga Ili., Dévai Zoltán.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!
www.pecel.vaciegyszazmegye.hu

Lelki finomhangolás

6. BÉKESSÉGGEL, JÓL KIJÖNNI A KÖRÜLÖTTÜNK ÉLŐKEL

6.1 A szeretet gyakorlása. A keresztény nem zárhatja be magát, és nem teheti meg, hogy nem törődik azzal, ami körülötte történik; Krisztus megmutatja, hogy hogyan bánjunk másokkal.

Máté adott egy fogadást, amikor a mi Urunk hívására válaszolt, melyen Jézus, a tanítványai és még mások is jelen voltak. A többiek között voltak „adószedők és bűnösök”, akik mind Máté munkatársai, barátai voltak. A farizeusok meglepődtek, hogy Jézus ilyen fajta emberekkel egy asztalnál ült, és ezért megkérdezték a tanítványait: „miért eszik vámosokkal és bűnösökkel?”¹

Jézus élvezi az együttlétet ezekkel az emberekkel, akik oly különbözőek egymástól. Jól érzi magát mindegyikükkel, hiszen ő azért jött, hogy megmentse őket. „Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek.” Mivel mindannyian bűnösök vagyunk, ezért gondolhatjuk magunkról, hogy nem vagyunk jók. De Jézus nem tartja távol magát tőlünk. Ebben a jelenetben megfigyelhetjük, hogy az Urunkat nem határozzák a társadalmi viszonyok; sőt, keresi a kapcsolatot minden réteggel. Jézus jól kijön mindenféle társadalmi helyzetű emberrel, – elítélt tolvajjal, ártatlan és egyszerű gyermekekkel, kulturált és hatalommal bíró emberekkel, mint Nikodémussal és Arimateai Józseffel, koldusokkal, leprásokkal, egész családokkal, – szóval mindenféle emberrel. Ez a nyitottság világosan mutatja Jézus szándékát, hogy mindenkit meg akar menteni, tekintet nélkül az állapotukra, vagy származásukra.

A mi Urunknak voltak barátai is Bethániában, akik őt meghívták, és akiknek az otthonát ő meglátogathatta akár meghívás nélkül is. Lázár a „mi barátunk”², így utal rá. Jézusnak vannak barátai Jeruzsálemben is, akik a helységeiket, szobájukat kölcsön adják neki és a tanítványainak Húsvét ünnepének megtartására. Egy másik embert is ismer személyesen, „aki kölcsön adja a szamarát az ünnepélyes bevonulására Jeruzsálembé”, és olyan jól ismeri őt, hogy azt a tanítványoknak minden további odaadja, ha rá hivatkoznak.³

Jézus mély tiszteletben tartja a család intézményét, melyben a legfontosabb dolog az, hogy a családtagok megtanuljanak egymással együttműködni és az összes szükséges erényeket gyakorolni. A család az első és legfontosabb hely a társadalmi viszonyok kifejlesztésére és begyakorlására. Erre utal nyilvánvalóan a názáreti rejtett évek alatt eltöltött idő. Az evangélista ezt úgy írja le nekünk, hogy szüleinek engedelmeskedett⁴, ahelyett hogy más részletbe bocsátkozott volna. Ez volt az egyik dolog, amit Mária soha sem felejtett el azokból az évekből. Azért, hogy megmutassa az Atyaisten szeretetét az emberek iránt, a mi Urunk beszél az apa szeretetéről a fia iránt, aki szerint „ki ad közületek fiának követ, ha kenyeret kér, vagy ha halat kér, ki ad neki kígyót?”⁵ A naimi ifjút⁶ – egy özvegy fiát – feltámasztott, mert együtt érzett vele, felismerte az magányát és a szomorúságát,

ugyanis az ifjú az egyetlen fia volt. A keresztfán a szenvedései közepette az Anyja sorsát a szívében viselte, amikor János gondjára bízta⁸, hiszen így értelmezte maga János apostol is: „és attól az órától fogva házába fogadta őt a tanítvány.”⁹

Jézus olyan világos példát ad nekünk! Ezért meg kell tanulnunk másokkal jól kijönni, a hibáik, az elképzeléseik és az egyéni tulajdonságaik ellenére is. Fontos, hogy megtanuljunk tőle őszintének lenni, képesnek lenni a barátságra, a megértésre és a megbocsátásra. Egy keresztény, ha igazán követi Krisztust, nem zárkozhat be önmagába nem törődve azzal, hogy mi történik körülötte.

6.2 A kedvesség emberi erénye

Az életünkben többnyire sok a véletlen találkozás pl. a liftben, sorbaálláskor a busznál, a várószobában az orvosnál, közlekedés közben a nagy városban, vagy a patikusnál. Bár ezek a pillanatok szórványosak, véletlenszerűek és mulandóak, mégis sokszor előfordulnak egy nap alatt, és számtalanszor az egész életben. Egy kereszténynek mégis fontosak kell legyenek, mert Isten ilyenkor lehetőséget ad arra, hogy imádkozzunk értük és hogy nagybecsülésünket kimutathassuk irántuk, mint akik ugyanannak az Atyának a gyermekei. Rendszerint ezt a első sorban jó modorunkkal és udvariasságunkkal mutathatjuk ki, mely alapja a természetfeletti erényeknek. Az emberek nagyon különbözőek egymástól, de egy dolgot jogosan elvárhatnak a kereszténytől, hogy úgy viselkedjenek velünk, ahogy *Krisztus viszonyulna hozzájuk, ha a mi helyünkben lenne.*

Mi természetesen kapcsolatban vagyunk különböző emberekkel a családjunkban, a munkánkban és a szomszédságunkban. Mindegyiknek megvan a saját egyénisége és az emberi és kulturális háttere. Nekünk mindent el kell követnünk, hogy megtanuljuk a együttélés művészetét. Szent Tamás rámutat annak az erénynek a fontosságára, amely feltétlenül szükséges ennek elérésére, „erény az, ami megtartja az embert a mások felé mutatott illendő rendben, ami az egymás közti viszonyukban, cselekedetben és szavainkban mutatkozik meg.”⁹ Ez az erény, mely magába foglal sok másikat is, a kedvesség, (a baráti korrektség kissé régies kifejezéssel a nyájasság), mely kellemesebbé teszi az életet mindazon emberek számára, akikkel találkozunk a nap folyamán.

Ez az erény, mely az emberi viszonyok vázát alkotja, valószínűleg alig észrevehető, de ha hiányzik, annál jobban kitűnik. Ha nincs meg feszült lesz a légkör és a szeretet ellen sok hibát követnek el. Néha a viszonyok kiüresednek, sőt teljesen tönkre mennek. A kedvesség, a hozzá kapcsolódó erényekkel (figyelmesség, udvariasság, bizalom, kiszámíthatóság, optimista látásmód), a mindennapi életet kellemessé teszik otthon, a munkahelyen, a közlekedésben és a szomszédokkal. Ezek az erények, a természetüknél fogva, teljes ellentétben vannak az önzéssel, és midazzal, ami ebből következik, ezek pl. a bosszankodás, a rossz kedv, a rossz modor és rendetlenség jelei, az ízléstelenség, az aggodalmaskodás, érdekek tekintetbe vételének hiánya. Szalézi Szent Ferenc írta, „szükség van ezekre az erényekre, hogy kéznél legyenek, mert szinte állandóan kell őket használni.”¹⁰

Ha az Isten szeretete motiválja a keresztényt, a kedvesség erényének sok részletét lesz képes a szeretet apró elemeivé változtatni. Így a kedvességet a szeretetet teszi erősebb erénnyé, gazdagabbá a tartalmában, és sokkal szélesebbé teszi a hatókörét. Akkor is gyakorolnunk kell, mikor szilárd és tántoríthatatlan felfogásra van szükség: „*Meg kell tanulnunk kedvességgel, ugyanakkor udvariasan nem egyetérteni másokkal – ha akármikor szükség van rá – anélkül, hogy ellenszenvet keltenénk.*”¹¹

Egy keresztény Isten fiaiként tekint másokra is, így a hit és a szeretet által, ők a legnagyobb tiszteletünket, figyelmünket érdemlik ki.¹² Ezért kell kihasználnunk az a sok-sok lehetőséget, amit egy nap kínál.

6.3 Gyakorlati erények. Más erényekre is van szükségünk másokkal a mindennapi életünkben, gondoljunk hálára, melegségre, barátságra, jó kedélyre, derűlátásra, kölcsönös tiszteletre.

Az evangéliumok beszámolnak arról, hogy Jézus milyen tisztelettel bánt mindenkivel: az egészséggel, a beteggel, a gazdaggal és a szegénnyel, a gyermekekkel, az idősekkel, a koldusokkal, a bűnösökkel. A Mi Urunknak nagy szíve van, amely isteni és egyben emberi. Nem figyel azoknak az emberek hibáira és hiányosságaira, akik jönnek hozzá, vagy akiket ő maga keres fel. Nagyon fontos, hogy mi, a követői, a tanítványai, utánozzuk, kövessük őt, még ha nehezünkre esne is.

Sok erény van, melyek megkönnyítik az együttélést másokkal, sőt, hogy ezt egyáltalán lehetővé teszik. Vegyük például a *kedvességet* és a *megbocsátást*, melyek megengedik, hogy jó fényben lássunk másokat és viselkedésüket, anélkül, hogy hibáikra és tévedéseikre időt pocskolnánk; vagy vegyük a *hálát*, mely a kapott javaknak a megbecsülését jelenti, és várni az alkalmat a viszonzásra egy hasonló gesztussal. Gyakran semmi másra nem lesz alkalmunk, mint hogy *köszönöm szépen-t* mondjunk, vagy valami hasonlót, hogy kifejezzük a hálánkat; nem nehéz hálásnak lenni és emellett nagyon sok jót tesz. Legyünk figyelmesek a körülöttünk levőkhöz, akkor észrevesszük, hogy meglepően sokan vannak a segítségünkre különböző dolgokban.

Ragaszkodás és barátság hatalmas segítséget jelent a mindennapi kapcsolatainkban az emberekkel. Milyen nagyszerű lenne, ha mindazokat akikkel dolgozunk vagy tanulunk, a szüleink, gyermekeink, akikkel együtt élünk, vagy találkozunk, *barátunknak* tudhatnánk! Úgy nézhetnénk rájuk, mint barátokra, nemcsak mint kollégákra vagy munkatársakra. Ez bizonyítja, hogy mindent elkövettünk annak érdekében, hogy éljük azt a sok emberi erényt, ami biztosítja a barátság növekedését, a magánérdek keresésének hiányát, megértést, az együttműködés lelkületét, derűlátást, hűséget. A barátság különösen szoros lehet a családi körünkben a testvérek között, a gyermekekkel, a szüleinkkel. A barátság legyőzheti a nagy korkülönbségeket, hogyha azt a Jézus Krisztus példája ihleti meg, – a tökéletes Isten és a tökéletes ember –, aki az összes emberi erényt gyakorolta minden szempontból.

A jó kedély a mindennapi viszonyainkban az emberekkel sok lélekben újra megnyithatja a kapcsolat kapuját, főleg azokban, akik már majdnem bezárták a párbeszéd és a megértés lehetőségét, melyet egy jól időzített mosollyal vagy humorral újra helyre állíthatunk. A jó kedély buzdítja ez embereket és segíti őket a munkájukban, és támogatja a nehézségek legyőzésében, melyek gyakran előfordulhatnak az életben. Az a személy, aki megengedi magának, hogy a búskomorság és a pesszimizmus uralja, és nem küzd, hogy azt rögtön legyőzze, nehezek lesz másoknak és beteges tehernek bizonyul.

A jó kedély gazdagít másokat, mert így a természetes belső gazdagság fejeződik, az, a lélek mélyéből fakadó meggyőződés, hogy Isten gyermekei vagyunk, azaz hozzá tartozunk. Sokan találtak meg Istent olyan keresztények miatt, akik örömmel és a békéjükkel őt valósággal sugározzák.

A kölcsönös tisztelet egy másik fontos erény a másokkal való viszonyunk építésében.

A tisztelet arra készíti bennünket, hogy másokra, mint Isten megismételhetetlen képmására tekintünk. Az Istennel való személyes kapcsolatában a keresztény megtanulja tisztelni „Isten képmását, mely minden emberben megtalálható.”¹³ Kell, hogy meglássuk Isten képmását azokban az emberekben is, akiket valamilyen oknál fogva kevésbé szeretetre méltónak és unalmasnak találunk. Az együttlét másokkal arra tanít minket, hogy tiszteljünk a dolgokat, mert Istenhez tartoznak és azok másokat szolgálnak. Ha mások segítségére akarunk lenni, hogy javuljanak, a tisztelet egy szükséges feltétel, mert ha fölényeskedünk velük, minden tanácsunk, korrigálásunk és javaslatunk hiábavaló lesz.

Jézus példája arra tanít minket, hogy *nyíltak* legyünk másokkal; hogy *megértők* legyünk másokkal, hogy rögtön kimutassuk együttérzésünket. Ezek az erények idő előrehaladtával csak növekedni fognak. Hajlamossá tesz bennünket arra, hogy derűlátóan elfogadjuk egymás erényeit és hibáit. Szükséges ez a mélybe látó tekintet, mely a másik szívében megtalálja azt a rejtett jószágot, mely valójában ott lakozik mindenki belsejében. Egy megértett személy könnyedén kinyitja a szívét és megengedi, hogy segítsék. Akiben a szeretet erénye lakozik, az könnyen megérti az embereket, mert nem ítéli meg mások szándékait, melyeket amúgy is teljes mélyégében csakis Isten ismer.

Szoros összefüggés van a *megértés* és a *megbocsátás* között. Mi sajnálatraméltók lennénk, ha a legkisebb sértődéstől szeretetünk elhidegülne, és emiatt eltávolodnánk a családtagoktól, vagy munkatársainktól. Szükséges, hogy a keresztény időnként megvizsgálja a lelkiismeretét, hogy miként reagál az félreértésekre, melyek elkerülhetetlenek a másokkal való érintkezésben.

Szombat lévén, a Szűzanyára való tekintettel fejezzük be az elmélkedést egy elhatározással, hogy a tőlünk telhetően megteesszük abban, hogy a körülöttünk lévőkkel az igaz szeretet megvalósítjuk.

¹ Mk 2,13-17. – ² Jn 11,11. – ³ vö. Mk 11,3. – ⁴ vö. Lk 2,51. – ⁵ vö. Mt 9,7. – ⁶ vö. Lk 7,11. – ⁷ vö. Jn 19,26-27 – ⁸ Jn 19,26-27 – ⁹ Szt. Tamás, *Summa Theologiae* II-II, 114, 1. – ¹⁰ Szalézi Szt. Ferenc, *Filótea*, III, 1. – ¹¹ J. Escrivá, *Barázda*, 429. – ¹² vö. F. Fernandez, *Anthology of Texts*, lásd Kedvesség, szívéjesség, nyájasság – ¹³ J. Escrivá, *Isten Barátai*, 230.